DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK III **Warszawa, dnia 15 marca 1948 r.** **Nr 6**

Treść:

24

ZARZĄDZENIE

MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Przemysłu i Handlu, Aprowizacji, Odbudowy, Komunikacji, Poczt i Telegrafów oraz Ziem Odzyskanych — w sprawie wadium przy przetargach oraz zabezpieczenia zaliczek i odszkodowań umownych na dostawy i roboty na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego.

Na podstawie § 20 ust. 2 i 3 oraz § 44 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29-go stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na wszelkiego rodzaju wadia przy przetargach oraz na zabezpieczenie wykonania umów, jako kaucje, tudzież na zabezpieczenie udzielanych zaliczek gotówkowych lub materiałowych przyjmować należy następujące walory (wartości):

1) gotówkę (wpłaty bezpośrednie lub pokwitowania kas);

2) bilety skarbowe;

3) państwowe papiery wartościowe (obligacje pożyczek państwowych):

a) emitowane po zakończeniu wojny — po kursie kaucyjnym, który określi Minister Skarbu w drodze obwieszczenia w „Monitorze Polskim";

b) emitowane przed dniem 1 września 1939 r. — od terminu i na warunkach, które zostaną ogłoszone przez Ministra Skarbu w drodze obwieszczenia w „Monitorze Polskim";

4) wkładkowe książeczki oszczędnościowe: Pocztowej Kasy Oszczędności, bankowe,

komunalnych kas oszczędności i spółdzielni kredytowych, wystawione po dniu 1 marca 1945 r.

Książeczki oszczędnościowe wkładkowe imienne muszą być przed przyjęciem ich na zabezpieczenie lub wadium zawinkulowane;

5) należności na rachunkach zawinkulowanych w instytucjach kredytowych powstałe po dniu 1 marca 1945 r.;
6) gwarancje instytucyj kredytowych posiadających uprawnienia do wydawania gwarancyj;
7) zastaw materiałów potrzebnych do wykonywania dostaw lub robót wraz ze scedowaną polisą ubezpieczeniową na te materiały;
8) kaucje hipoteczne (ewikcja) mieszczące się w granicach 50% szacunku wartości nieruchomości wraz z poprzedzającymi je innymi wpisami hipotecznymi;
9) weksle, jeżeli stanowią zabezpieczenie obok kaucji hipotecznej (ewikcji);
10) cesja bezspornych należności ze Skarbu Państwa.

§ 2. Listy gwarancyjne wystawione przez instytucje kredytowe muszą być, przed ich przyjęciem na zabezpieczenie, zaopiniowane przez Ministerstwo Skarbu, czy stanowią dostateczne zabezpieczenie zobowiązań.

Nie podlegają opiniowaniu listy gwarancyjne wystawione:

a) przez banki państwowe;
b) przez: Bank Związku Spółek Zarobkowych S. A.; Bank Handlowy w Warszawie S. A.; Bank Polska Kasa Opieki S. A.; Polski Bank Komunalny S. A.; Komunalny Bank Kredytowy S. A.; Bank Gospodarstwa Spółdzielczego — do kwoty zł 3.000.000 — na każdy list gwarancyjny;
c) przez komunalne kasy oszczędności do kwoty zł 500.000 — na każdy list gwarancyjny oraz
d) listy gwarancyjne przyjmowane wyłącznie na wadia przy przetargach, wystawione przez instytucje kredytowe posiadające uprawnienia do wydawania gwarancyj.

Ministerstwo Skarbu — w drodze zarządzenia — może zmienić granice wysokości kwot, do jakich wystawione gwarancje bankowe wymienione pod lit. b i c mogą być przyjmowane na zabezpieczenie bez zasięgania opinii w Ministerstwie Skarbu.

§ 3. Przy przyjmowaniu walorów (wartości), określonych w § 1 pkt 4—10, wpłaty Premiową Pożyczką Odbudowy Kraju 1946 r. powinny wynosić przynajmniej:

1) 25% przy wadiach i
2) 10% przy zabezpieczeniu zaliczki i wszelkich innych zabezpieczeniach.

§ 4. Kaucje na odszkodowanie umowne w wymaganej wysokości, utworzyć można również w drodze zastosowania potrąceń (umówionego procentu) z częściowo dokonywanych wypłat w miarę postępu dostaw lub robót.

§ 5. Jeżeli wykonanie dostawy lub roboty uzależnione jest od uprzedniego udzielenia zaliczki, może być ona udzielona po uprzednim otrzymaniu jej zabezpieczenia w walorach (wartościach) określonych w § 1 pkt 2—10.

§ 6. Wysokość zaliczki nie może przekraczać 50% w stosunku do całkowitej sumy umówionych dostaw lub robót (względnie pewnej jego części, grupy, fazy), przy czym zaliczki do 25% mogą być wypłacane po podpisaniu przez strony umowy, o ile tego wymagają odnośne przepisy po zaaprobowaniu umowy przez właściwe władze zwierzchnie (nadzorcze), a także w miarę wykonania (postępu) części dostaw lub robót.

O potrzebie udzielenia zaliczki i określenia jej wysokości w granicach od 25% do 50% decydują odnośne władze zwierzchnie umawiających się stron.

§ 7. Udzielenie zaliczki wyższej niż 50% wymaga uprzedniej zgody właściwego Ministra.

§ 8. Zaliczki mogą być udzielane zależnie od warunków umowy, bezprocentowe lub oprocentowane.

Wysokość oprocentowania zaliczki nie może przewyższać obowiązującej stopy dyskontowej Narodowego Banku Polskiego.

§ 9. Zarządzenie niniejsze nie stosuje się do przedsiębiorstw państwowych lub znajdujących się pod zarządem państwowym przy dokonywaniu przez te przedsiębiorstwa dostaw i robót na rzecz Skarbu Państwa, samorządu i instytucyj prawa publicznego oraz niczym nie narusza przepisów rozporządzeń Ministra Odbudowy wydawanych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 marca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 133) o zabezpieczeniu przez państwowe przedsiębiorstwa budowlane zobowiązań w związku z podejmowaniem się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa.

§ 10. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Aprowizacji:
Wł. Lechowicz

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Komunikacji:
w z. *J. Olewiński*

Minister Poczt i Telegrafów:
dr. Józef Putek

Minister Ziem Odzyskanych:
w z. *J. Dubiel*

(Monitor Polski z dnia 22.XII.1947 r. Nr. 152, poz. 903).

25

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 lutego 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o hurtowym obrocie zbożem siewnym.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Ministra Aprowizacji oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 sierpnia 1947 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w sprawie unormowania obrotu zbożem i głównymi produktami przemiału (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 348) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Za zboże siewne kwalifikowane w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się żyto, pszenicę, jęczmień i owies, które uzyskały:

a) na podstawie kwalifikacji dokonanej w polu na pniu tymczasowe zaświadczenie, uznające je jako superelity, elity, oryginały lub pierwszy odsiew,

b) ostateczne świadectwo kwalifikacji, uznające je jako towar siewny kwalifikowany. Kwalifikacji dokonują i udzielają właściwych zaświadczeń instytucje, którym Minister Rolnictwa i Reform Rolnych zleci wykonywania tych czynności.

§ 2.

Uprawnionymi do prowadzenia hurtowego handlu zbożem siewnym kwalifikowanym są przedsiębiorstwa, posiadające zezwolenia na hurtowy handel zbożem „A“ lub „B“ i umieszczone w wykazie przedsiębiorstw ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz ogłoszonym w „Monitorze Polskim“.

§ 3.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustali listę hodowców zbóż siewnych kwalifikowanych i ogłosi ją w „Monitorze Polskim“.

§ 4.

Państwowe Zakłady Hodowli Roślin oraz inne przedsiębiorstwa hodowlane dokonują sprzedaży zbóż siewnych kwalifikowanych lub wymiany na zboża konsumcyjne bezpośrednio lub za pośrednictwem przedsiębiorstw uprawnionych w myśl § 2 niniejszego zarządzenia w/g planu ustalonego przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 5.

Hodowcy obowiązani są przed każdym sezonem najdalej do dnia 1.III, względnie 1.IX każdego roku do złożenia Państwowym Zakładom Hodowli Roślin planu przewidywanej produkcji zbóż siewnych kwalifikowanych, a po zakończeniu każdego sezonu siewnego do złożenia dokładnych sprawozdań rozprowadzonych zbóż siewnych kwalifikowanych. Państwowe Zakłady Hodowli Roślin sporządzają ogólne zestawienie tak produkcji przewidywanej, jak i rozprowadzonych ilości zbóż siewnych kwalifikowanych i zestawienie to przedkładają każdorazowo Ministrowi Przemysłu i Handlu.

§ 6.

Obrót zbożem siewnym kwalifikowanym może być dokonywany tylko w opakowaniu (workach). Każdy worek winien być zaplombowany plombą przedsiębiorstwa hodowlanego i posiadać etykietę firmową z uwidocznieniem:

a) gatunku zboża,
b) stopnia zakwalifikowania,
c) odmiany gwarantowanej,
d) numeru i atestu Stacji Oceny Nasion,
e) siły i energii kiełkowania,
f) czystości w %,
g) roku produkcji,
h) wagi netto zboża.

§ 7.

Dopuszczony jest również obrót zbożem siewnym kwalifikowanym wykonywany w drodze wymiany sąsiedzkiej w granicach jednego powiatu w wysokości nieprzekraczającej 500 kg na jedno gospodarstwo.

§ 8.

Kontrolę nad obrotem zbożem siewnym kwalifikowanym sprawują: Minister Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Minister Przemysłu i Handlu, którzy mogą uprawnienia te przekazać organom im podległym.

§ 9.

Cenę za zboże kwalifikowane, opłatę licencyjną dla hodowcy oraz marża zarobkowa dla

przedsiębiorstw rozprowadzających na każdy sezon siewny ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zwalniać od wymogów, przewidzianych w § 1 pkt b.

§ 10.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Dąb Kocioł

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. *E. Szyr*

Załącznik:

INSTRUKCJA

do zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 lutego 1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o obrocie zbożem siewnym.

Na podstawie § 9 zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 lutego 1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu ustala się na sezon wiosenny 1948 r. następujące ceny dla zbóż siewnych kwalifikowanych:

A. Dla producenta:

1) Cenę podstawową Funduszu Aprowizacyjnego za każde 100 kg pszenicy, jęczmienia lub owsa w stopniu superelity, elity, oryginału i pierwszego odsiewu kwotę jaką płaci Fundusz Aprowizacyjny za zboże konsumcyjne tego samego gatunku przedsiębiorstwu posiadającemu zezwolenie „B".

2) Dodatki kwalifikacyjne w gotówce w wysokości:
   a) za 100 kg pszenicy, 100 kg jęczmienia lub owsa w stopniu superelity, elity 50% ceny,
   b) za 100 kg pszenicy, 100 kg jęczmienia lub owsa w stopniu oryginału 40% ceny,
   c) za 100 kg pszenicy, 100 kg jęczmienia lub owsa w stopniu pierwszego odsiewu 30% ceny.

3) Podstawę obliczenia dodatków kwalifikacyjnych stanowi cena, jaką płaci Fundusz Aprowizacyjny za odpowiednie zboże konsumcyjne w gotówce przedsiębiorstwu posiadającemu zezwolenie „B".

B. Dla hodowcy:

1. Przedsiębiorstwo uprawnione do prowadzenia handlu zbożem siewnym kwalifikowanym pobiera od nabywcy na rzecz hodowcy opłatę licencyjną.

2. Opłata licencyjna za rozprowadzone zboże siewne kwalifikowane w sezonie wiosennym 1948 r. wynosi:
   a) za każde 100 kg pszenicy w stopniu superelity, elity kwotę 400 zł — za taką samą ilość pszenicy w stopniu oryginału kwotę 300 zł. zaś za taką samą ilość pszenicy w stopniu pierwszego odsiewu — 150 zł,
   b) za każde 100 kg jęczmienia lub 100 kg owsa w stopniu superelity, elity kwotę 300 zł — za taką samą ilość jęczmienia lub owsa w stopniu oryginału kwotę 200 zł — zaś za taką samą ilość jęczmienia lub owsa w stopniu pierwszego odsiewu kwotę 100 zł.

C. Marża zarobkowa dla firm rozprowadzających.

Dopuszczalna wysokość marży zarobkowej w okresie wiosennym 1948 r. dla przedsiębiorstw uprawnionych do prowadzenia handlu zbożem siewnym kwalifikowanym ustalona zostaje w kwocie 250 zł od 100 kg zboża siewnego kwalifikowanego.

W sezonie wiosennym 1948 r. zboża jare kwalifikowane dopuszcza się do obrotu na podstawie kwalifikacji polowej bez potrzeby uzyskiwania ostatecznego zaświadczenia kwalifikacji.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Dąb - Kocioł

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. *E. Szyr*

26

INSTRUKCJA

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 28 lutego 1948 r.

(Nr Wet. 3—III—12/9)

do okólnika Nr 32 (Dz. Urz. Min. Rol. i R. R. Nr 2 z 1948 r. poz. 8).

w sprawie badania świń, poddawanych ubojowi w celu produkcji bekonów i przetworów mięsnych peklowanych, oraz w sprawie postępowania lekarzy weterynaryjnych, wykonujących nadzór.

1) Zarówno okólnik jak również i niniejsza instrukcja normują sprawy związane z nadzorem sanitarno-weterynaryjnym, pozostawiając unormowanie strony technicznej produkcji przepisom wydawanym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, które znajdują się w każdej przetwórni. Lekarz weterynaryjny, wykonujący nadzór, winien jednak przepisy te znać dokładnie.

2) Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wyznacza rzeźnie i przetwórnie do produkcji bekonów i przetworów mięsnych peklowanych, z punktu widzenia sanitarno-weterynaryjnego, samo zaś uruchomienie produkcji następuje za zezwoleniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

3) Hala uboju świń, przeznaczonych do produkcji bekonów, winna być zarezerwowana wyłącznie do tego celu; ubój na rynek wewnętrzny winien odbywać się oddzielnie.

4) Badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w wyznaczonych przetwórniach wykonują wyłącznie lekarze weterynaryjni. Badanie co do włośni może być wykonywane przez oglądaczy co do włośni. Lekarz weterynaryjny upoważniony przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych do nadzoru sanitarno-weterynaryjnego, o ile sam osobiście nie wykonuje badania, sprawuje nadzór nad badaniem.

5) Badanie przed ubojem winno być wykonane przy świetle dziennym i możliwie bezpośrednio przed ubojem. W wyniku badania przed ubojem dopuszczać należy do uboju na bekony tylko zwierzęta młode, zdrowe i wypoczęte.

Zaleca się przestrzegać, aby zwierzęta przed ubojem wypoczęły w porze wiosennej, letniej i jesiennej co najmniej 12 godzin, zaś w porze zimowej co najmniej 6 godzin.

Od uboju dla celów przetwórstwa bekonowego należy wyłączać zwierzęta wykazujące objawy chorób zaraźliwych, zarówno podlegających, jak i niepodlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl rozp. Prez. R. P. z dnia 27.8. 1947r. (Dz. U. R. P. Nr 77 poz. 673), a również wykazujące objawy chorób lub zmian mających bezsprzecznie wpływ na ocenę mięsa do spożycia lub jego przydatności do przerobu i eksportu. Zatem knury, późne kastraty, maciory prośne i po prosiętach, zwierzęta wybitnie wychudzone, charłacze, rachityczne, z rozległymi obustronnymi okaleczeniami lub owrzodzeniami powierzchni skóry, pokrzywką lub wybroczynami, a również żółtaczką itd. należy od uboju na bekony wyłączyć.

Zwierzęta niedopuszczone do uboju celem przerobu na bekony, o ile na podstawie obowiązujących przepisów nie należy wogóle zakazać ich uboju, mogą być poddane ubojowi dla potrzeb rynku krajowego.

Ubój zwierząt winien się odbywać zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 17.4. 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 237) i w myśl przepisów rozp. Ministra Rolnictwa i R. R. z dnia 26.8.1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich (Dz. U. R. P. Nr 70 poz. 503), a wobec tego zwierzęta winny być pozbawiane przytomności przed podciągnięciem ich na tor kolejki wiszącej i wykrwawieniem.

Badanie po uboju tuszy, rozciętej na połówki, z pozostawieniem naturalnej łączności połówek przy ryju, winno być wykonane przy świetle dziennym.

Dopuszczalne jest badanie przy dostatecznie silnym oświetleniu elektrycznym. Każda połówka tuszy bekonowej winna być oznakowana kolejnym numerem ubijanej w tym dniu sztuki, uwidocznionym przed jej rozcięciem.

Wszystkie części i narządy jak: jelita, żołądek, śledziona, sieć, język, płuca, wątroba, sadło, nerki, kręgosłup (wycięty stos pacierzowy), winny być oznakowane numerem tuszy (połówek) lub umieszczone na hakach, oznaczonych takim samym numerem.

Numerowanie organów pozostających w naturalnym połączeniu z innym numerowanym organem jest zbędne.

Badanie wykonać należy w myśl przepisów zał. Nr 4 do rozp. Min. Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. R. P. Nr 32, poz 305).

Przy badaniu tuszy w każdym wypadku obowiązuje nacięcie węzłów chłonnych, podszczękowych, pozagardzielowych, nerkowych i pachwinowych. Węzły biodrowe zewnętrzne wystarczy obejrzeć.

Wycinanie (usuwanie) węzłów chłonnych jest niedopuszczalne. Mięśni karkowych nie należy nacinać bez uzasadnionego podejrzenia, ze względu na to, aby nie obniżać wartości handlowej tuszy.

Należy natomiast dokładnie zbadać wszystkie widoczne mięśnie na przekroju tuszy, a również mięśnie brzucha, przepony międzyżebrowe, serca i języka, oraz oddzielić mięsień lędźwiowy (polędwiczkę musc. psoas minor), wykonując cięcie wzdłuż tuż przy kości dla uwidocznienia ewentualnych zmian pasożytniczych (wągrzyca).

Sztuki, co do których zaistniały wątpliwości zaleca się oznaczyć, odstawić na boczny tor kolejki wiszącej, a w czasie wolniejszego toku pracy dokładnie zbadać.

Do przerobu na przetwory mięsne peklowane dopuszczone jest również mięso pochodzące ze sztuk poddawanych ubojowi w innych rzeźniach, lecz tylko takich, w których badanie wykonują wyłącznie lekarze weterynaryjni.

Mięso to winno być uznane za zdatne do spożycia bez ograniczeń, odpowiednio oznakowane i pokryte świadectwem według wzoru zał. Nr 14 do rozp. Min. Rol. z dnia 29.I.1929 r. o urzędowym badaniu.

Mięso to może być znakowane odbitkami pieczęci przepisanych do znakowania mięsa zdatnego w kraju przy pomocy tuszu, jednak pożądane jest znakowanie sposobem wypalania, przy czym wystarczy jeden czytelny znak pieczęci na każdej szynce, lub innej części mięsa.

Odbitki pieczęci na mięsie przywożonym do przetwórni muszą być zgodne z odbitkami pieczęci podanych w dołączonym świadectwie.
Świadectwo to należy przechowywać w aktach odnoszących się do Dziennika Przebiegu Produkcji w chronologicznym porządku.

6) W razie stwierdzenia przy badaniu świń bekonowych za życia lub po uboju, pomoru, pryszczycy, lub zarazy cieszyńskiej, należy cały transport wykluczyć od eksportu, a skierować go na potrzeby rynku wewnętrznego, przy zachowaniu warunków przewidzianych w ustawodawstwie weterynaryjnym (rzeźnia sanitarna, odkażenie, sterylizacja itd.).

7) Mięso zbadane i uznane zarówno za zdatne do spożycia, jakoteż za nadające się do przerobu i wywozu zagranicę winno być oznakowane weterynaryjnym znakiem pieczęci owalnej według zał. Nr 1 i Nr 2 — do przedmiotowego okólnika.

O ile bekon ma być wysłany w całości wypalać należy jeden znak w okolicy karku, o ile zaś ma być cięty (kawałkowany) i wysyłany w częściach, to każda część winna mieć po jednej wypalonej odbitce omawianej pieczęci.

Wymienione znaki pieczęci weterynaryjnej oznaczają, że mięso to pochodzi ze sztuk zwierząt, które przeszły badanie przed ubojem i po uboju i uznane zostały za zdatne do spożycia na podstawie obowiązujących przepisów.

8) Znak tatuowany „Polish" jest znakiem pochodzenia (nie weterynaryjnym), a nałożenie jego winno być wykonane według wzoru zał. Nr 3 do okólnika, oraz szczegółowych przepisów wydanych przez aparat standaryzacyjny Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

9) Oprócz nadzoru nad badaniem zwierząt i mięsa do obowiązków, upoważnionego lekarza weterynaryjnego należy czuwanie, aby warunki sanitarno-weterynaryjne przy produkcji i wysyłce przetworów mięsnych były zachowane, a to celem zagwarantowania ich nieszkodliwości dla zdrowia konsumenta.

W szczególności nadzór dotyczy zarówno zdrowotności mięsa, stanu sanitarnego pomieszczeń przetwórni, kontroli świadectw zdrowia pracowników zatrudnionych przy uboju i przerobie, jak też i kontroli wody i solanek używanych do produkcji, a również sanitarnego obchodzenia się z mięsem, tak w czasie przerobu jak i jego pakowania.

Woda winna odpowiadać warunkom sanitarnym wody zdatnej do picia. W razie wątpliwości należy spowodować zbadanie jej przez organa sanitarne. Solanki nie mogą przekraczać ustalonych maksymalnych procentów, a w szczególności nie mogą zawierać więcej niż 0,5% nitrytu w stosunku do użytej soli i 4% azotanu sodu lub azotanu potasu oraz nie mogą być zanieczyszczone ani zakażone.

Dla dopilnowania powyższego dozorujący lekarz weterynaryjny winien być obecny przy sporządzaniu solanek.

10) Przedłużenie terminu wysyłki bekonów powyżej 25 dni może być zastosowane po

porozumieniu się z inspektorem standaryzacyjnym.

11) Etykiety według wzoru zał. Nr 4 do przedmiotowego okólnika stanowią świadectwa weterynaryjne i przez ich podpisanie upoważniony lekarz weterynaryjny zaświadcza:

a) że mięso, albo przetwory mięsne pochodzą ze sztuk zwierząt, które przeszły badanie przed ubojem i po uboju i uznane zostały za zdatne do spożycia na podstawie obowiązujących przepisów, oraz

b) że wszelkie potrzebne ostrożności zostały zachowane przy rozbiorze tych sztuk, przy ich przerobie i pakowaniu tak mięsa, jak i przetworów z niego wyrobionych, gwarantując usunięcie jakiegokolwiek niebezpieczeństwa dla zdrowia publicznego przy ich spożyciu. Podpis na etykiecie powinien być czytelny i może być umieszczony w postaci faksymili.

12) Odmowa podpisania etykiety jest równoznaczna z wstrzymaniem transportu. Telegramy o wstrzymaniu transportu należy nadawać na koszt przetwórni.

13) Nadzór nad prowadzeniem dzienników przetwórni ograniczać należy do koniecznych i istotnych potrzeb z punktu widzenia nadzoru sanitarno-weterynaryjnego i dla porównania z własnym dziennikiem.

14) Ustala się następującą taryfę opłat za nadzór:

1. od 1 bekonu 10 zł.
2. od 1 szynki 5 zł.
3. od 1 kawałka mięsa 3 zł.

Przy dojazdach — nadzorującemu lekarzowi weterynarii przysługiwać będzie również zwrot kosztów podróży, oraz diety według norm obowiązujących przy podróżach służbowych funkcjonariuszy państwowych.

Dyrektor Departamentu:
Dr. St. Krauss

27

KOMUNIKAT

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

(Nr Og. Org. I-5/7/48)

z dnia 25 lutego 1948 r.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych podaje do wiadomości, że zgodnie z zarządzeniem Ministra Rolnictwa i R.R. z dnia 20 lutego 1948 r. Nr Og. Org. I-5/7/48, Zakłady Doświadczalne oraz Stacje Chemiczno-Rolnicze, prowadzone po likwidacji Izb Rolniczych przez Związek Samopomocy Chłopskiej — zostały przekazane do administracji i kierowania Państwowemu Instytutowi Naukowemu Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

28

KOMUNIKAT

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 11 z dnia 11 marca 1948 r. ukazały się 2 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych:

poz. 88 z dnia 5 marca 1948 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie norm wynagrodzenia za świadczenia z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie oraz uiszczania w gotówce równowartości opłat, oznaczonych w zbożu oraz

poz. 89 z dnia 5 marca 1948 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Obrony Narodowej, Poczt i Telegrafów oraz Leśnictwa w sprawie zwolnienia niektórych kategorii posiadaczy gospodarstw rolnych od obowiązku świadczeń z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie.

Odpis tych Rozporządzeń dołącza się do niniejszego Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84. Cena zł 25.

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

PWZG Warszawa, Tamka 3. 3000. Zam. 73. II.48. B-50001.